

Arrest

nr. 340 618 van 5 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 24 januari 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Dilbeek op 24.01.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer , die verklaart te heten

[...]

Nationaliteit: Brazilië

Alias: [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Dilbeek op 24.01.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van gebruik valse Portugese documenten

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer HV.61.LC.000778/2026 van de politiezone Dilbeek)

Betrokkene verklaart dat hij gehuwd is met een Braziliaanse vrouw die hier ook in België woont, dit echter zonder enige verdere gegevens qua naam, adres of verblijfssituatie. Er werd in de 8 jaar dat hij hier volgens zijn verklaring zou verblijven ook nooit een aanvraag met betrekking tot dit partnerschap ingediend. Hij verklaart verder nog geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Artikel 74/14 §3, 2°: de onderdaan van een derde land heeft de opgelegde preventieve maatregel niet gerespecteerd.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Artikel 74/14 §3, 5°: het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21.

Artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert reeds 8 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakte gebruik van valse Portugese documenten op naam van Alves Lima Igor (°12.11.1975)

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Dilbeek op 24.01.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van gebruik valse Portugese documenten

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

2. Ontvankelijkheid

Conform artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft de Raad geen rechtsmacht voor zover de vordering betrekking heeft op de beslissing tot vasthouding.

3. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Naar luid van de vierde paragraaf van artikel 39/82 van dezelfde wet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4. De voorwaarde van het ernstig middel

4.1. Uiteenzetting

Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel: schending artikel 8 en 12 EVRM

A. PRINCIPES

1/ Wettelijke bepaling

Artikel 8 EVRM laat gelden dat:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM is een fundamenteel recht dat individuen rechtstreeks kunnen inroepen voor de Belgische administratieve en gerechtelijke autoriteiten.

Wanneer een risico op schending van het recht op respect op privé- en familielevens wordt aangevoerd, dient het gerecht eerst en vooral te bepalen of er al dan niet een privé- en/of familielevens bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de bestreden beslissing een aantasting is van het privé- en/of familielevens.

2/ Toepassing ratione materiae van artikel 8 EVRM

Bij de beoordeling van het al dan niet bestaan van een privé- en/of familielevens, dient het gerecht, 8 EVRM voorziet geen definitie van het begrip “privélevens” noch van het begrip “familielevens”.

Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht geïnterpreteerd dienen te worden.

Het al of niet bestaan van een “familielevens” is een feitenkwestie en is afhankelijk van het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto liefdesbanden.

3/ Positieve verplichting - inmenging

Wat betreft een inbreuk op het privé- en/of familieleven, heeft het EHRM een onderscheid gemaakt tussen twee situaties: (i) de betrokkene geniet van een verblijfsrecht, of (ii) het gaat om een eerste toelating tot het grondgebied of een illegaal verblijf.

In de tweede hypothese – zoals in casu het geval is – heeft het EHRM geoordeeld dat geen onderzoek op grond van artikel 8 paragraaf 2 EVRM dient plaats te vinden. In dergelijk geval heeft het EHRM daarentegen geoordeeld dat onderzocht dient te worden of de Staat een positieve verplichting heeft om betrokkene de mogelijkheid te geven een privé- en/of familieleven op te bouwen en te onderhouden (EHRM, Ahmut/Nederland, 28 november 1996, § 63. EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Nederland, § 38)

Dergelijk onderzoek dient plaats te vinden door een belangenafweging te maken waarbij rekening wordt gehouden met enerzijds de individuele belangen van verzoeker en anderzijds de collectieve belangen van de gemeenschap (ECHR, Powell and Rayner/United Kingdom, 21 February 1990, §41)

Indien uit dergelijke belangenafweging blijkt dat de Staat een positieve verplichting heeft, is er sprake van een schending van artikel 8 EVRM (ECHR, Rees/United Kingdom, 17 October 1986, § 37)

Er dient rekening gehouden te worden met enerzijds het gegeven dat artikel 8 EVRM een fundamenteel grondrecht waarborgt (ECHR, Conka/Belgium, 5 February 2002, § 83) en anderzijds dat de bepaling in artikel 8 EVRM als hogere norm primeert op de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 (RvV, 22 December 2010, no. 210,029).

4/ Deugdelijk onderzoek

Het komt toe aan de administratieve overheid om, alvorens een beslissing te nemen, een deugdelijk onderzoek te voeren, daarbij rekening houdend met de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Voorts houdt het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de overheid haar beslissingen zorgvuldig moet voorbereiden, en met name de relevante feiten op juiste en volledige wijze moet verzamelen en in haar besluitvorming betrekken (E., DIRIX, B., TILLEMANS, P., BY ORSHOVEN, The Walks Legally Dictionary, Antwerp, Intersentia, 2004, p. 395)."

4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".*

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk is gemaakt, op grond van de vaststelling dat verzoeker verklaarde geen minderjarige kinderen in België te hebben enerzijds, en dat, met betrekking tot zijn Braziliaanse echtgenote die ook in België woont, hij geen verdere gegevens verstrekke qua naam, adres of verblijfssituatie, en in de 8 jaar dat hij hier volgens zijn verklaring zou verblijven ook nooit een aanvraag met betrekking tot dit partnerschap werd ingediend, anderzijds.

Verzoeker betwist dit allemaal niet. Hij toont dan ook niet aan dat de motivering in de bestreden beslissing niet deugdelijk zou zijn of dat één en ander niet deugdelijk werd onderzocht.

Verzoeker licht in zijn verzoekschrift toe dat hij al jaren een liefdesrelatie heeft met een Braziliaanse vrouw S.S.R., dat hij met haar trouwde in Brazilië op 26 februari 2022, dat zij in juli van dat jaar samen naar België zijn gekomen en hier samenwoonden en dat zij recent een ongebooren kind hebben verloren. Hij legt stukken voor ter staving.

Hoewel kan worden aangenomen dat verzoeker een gezinsleven heeft met zijn echtgenote die ook in België verblijft, blijft de vaststelling dat hij geen verduidelijking geeft over haar verblijfssituatie. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker in het kader van zijn interview met de terugkeercoach op 27 januari 2026 uitdrukkelijk heeft verklaard dat zijn vrouw ook illegaal in België verblijft. Dit wordt niet betwist ter terechtzitting. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing een langdurige scheiding van de echtgenoten veroorzaakt, nu zijn echtgenote, bij gebrek aan legale verblijfsstatus, ook het grondgebied zal moeten verlaten. Het koppel kan het gezinsleven dus verderzetten in het land van herkomst of elders indien zij daartoe worden gemachtigd. Het feit dat aan verzoeker ook een inreisverbod zou zijn opgelegd, doet daaraan geen afbreuk. Waar in het verzoekschrift nog wordt gewezen op het feit dat verzoekers echtgenote een miskraam heeft gehad in november 2025, blijkt evenmin in welke mate dit spijtige gebeuren van invloed zou kunnen zijn op hetgeen hiervoor werd gesteld. Uit niets blijkt dat de verwerende partij een positieve verplichting zou hebben om verzoeker op het grondgebied te laten verblijven samen met zijn evenzeer illegaal verblijvende echtgenote. Dat zij haar verblijf zou kunnen regulariseren, zoals ter terechtzitting wordt betoogd, is een hypothetisch argument dat niet dienstig is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM lijkt niet aannemelijk te zijn gemaakt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 12 van het EVRM, dat betrekking heeft op het recht om te huwen, geeft verzoeker geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk lijkt. Daarenboven kan er nog op worden gewezen dat verzoeker én zijn echtgenote hebben verklaard reeds te zijn gehuwd en een Braziliaanse huwelijksakte voorleggen.

4.3. Het enig middel is niet ernstig.

5. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering af te wijzen.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op (datum in letters) tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. CLAESEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

A. WIJNANTS